

Αναρχία

Αρ. φύλ. 14, Δρχ. 100

Οχτώβρης '89

Ταχ. Θυρ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ

Σήμερα όπου σ' Ανατολή και Δύση ο καπιταλισμός γίνεται αποδεκτός ως το ιδανικότερο σύστημα κυριαρχίας, ΚΑΝΕΝΑ κόρμα δε θέτει ζήτημα ΆΛΛΑΓΗΣ ή ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ του. ΟΛΟΙ οι επαγγελματίες της εξουσίας, με οποιοδήποτε προσωπείο κι αν εμφανίζονται ΕΝΑ στρατηγικό στόχο έχουν πλέον: ΤΗ ΔΙΑΣΩΣΗ και την ΕΠΕΚΤΑΣΗ του ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Στην Ελλάδα ίσως γίνονται πιο έκδηλες οι προθεσμίες των καθεστωτικών κομμάτων αφού μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα βρήκαν και τον ΤΡΟΠΟ που θα εκπληρώσουν αυτό το μεγαλεπήβολο στόχο των ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ: με τη ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ.

ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ σημαίνει ότι τα κόμματα αποδέχονται σαν ανώτερη αξία τη λειτουργία του συστήματος, από τις επιμέρους -διαφορές- τους είτε είναι ιδεολογικές, είτε είναι πολιτικές είτε είναι φιλοσοφικές. Παράλληλα σημαίνει ότι τα κόμματα υιοθετούν σαν KOINH πλέον πολιτική ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ την διαχείριση του καπιταλισμού. Αυτή την προοπτική θέλουν να επιβάλλουν και στην κοινωνία καθιστώντας τη συνενοχή και συμμέτοχη στα προβλήματα του συστήματος. Η κυβερνητική συμμαχία της Δεξιάς με την Αριστερά είναι το πρώτο βήμα για να πειθούν οι οπαδοί των κομμάτων και η κοινωνία γενικότερα ότι είναι δυνατές τέτοιες ειδους συγκλίσεις μιας και τα προβλήματα είναι κοινά για όλους. Ο κίνδυνος ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗΣ ερμηνείας του φαινομένου - καπιταλισμός - οικονομία - θεσμοί-, τείνει να γίνει πραγματικότητα αφού τα δυο «φαινομενικά» - «άκρα» ταυτίζουν τις αντιλήψεις τους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Μια απέλαση μια έκδοση κι η κυβέρνηση -Εθνικής Συμφιλίωσης-
- Δυο αριστεροί στη κυβέρνηση - ένας αγωνιστής στην αγχόνη
- Η Παγκόσμια Τράπεζα, ένα άφογο δείγμα της στυγυότητας του διεθνοποιημένου καπιταλισμού.
- Για την αλήθεια της ιστορίας
- Γενικές παρατηρήσεις για το ζήτημα της σχέσης κεφαλαίου και τεχνολογίας
- Ο Χωροταξικός Ελεγχός με την βοήθεια της Πληροφορικής.
- Περι εμπρησμών...
- Για τον Μιχάλη Πρέκα
- Κοινωνική συναίνεση και κομματική κοροϊδία
- ΚΚΕ - ΕΑΜ - Εθνική Συμφιλίωση
 - Γουντσόκου
- Υπαρξη και επαναστατικός λόγος
- Το πώς παίζεται η ζωή και γιατί
- Για τον Niko Τσουβαλάκη

Και αν κάθε τόσο μιλούν για τα προβλήματα του ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, για την ανεξαρτησία της ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, για τον ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟ των θεσμών, για την ΕΘΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ, είναι γιατί στη γλώσσα της ΣΥΝΑΙΝΕΣΗΣ ΛΑΦΕΝΤΙΚΑ μετατρέπονται σ' «ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΣΣ», οι ΔΙΚΑΣΤΕΣ σε δικαιοσύνη, ο ΚΑΡΙΕΡΗΣΜΟΣ σε θεμιτική οικονομία.

Δικαστική ενσάρκωση της Συναίνεσης

Όταν πριν λίγους μήνες ο πρόεδρος των δικαστών έλεγε σε συνέντευξη ότι -δεν κινδυνεύουμε από ένα δικαστικό κράτος- εννοούσε ότι «ήρθε η ώρα των δικαστών». Το ισχυρό δικαστικό λόμπι ξεκίνησε την ανοδική του πορεία όταν ο ρόλος του έγινε καθολικό αποδεκτός από όλα τα κόμματα ανεξαρτήτως. Με το αξίωμα ότι δικαστικές αποφάσεις είναι δικαιεις κι αποδεκτές, τους καλούσαν πότε να αποφασίσουν για τη νομιμότητα ή μη μιας απεργίας, πότε για να νομιμοποιήσουν ένα συνδικάτο, πότε για να -διατητεύσουν- ανάμεσα σε εργάτες και εργοδότες Τελευταίως και με την εμφάνιση του σκάνδαλου Κοσκωτά κατάφερε όχι μόνο να κυριαρχήσει στην πολιτική αλλά και να θεωρηθείται την κυριαρχία του με τους δικαστικούς κώδικες.

Οι νέοι δικαστικοί κώδικες δίνουν περισσότερη αυτονομία στους δικαστές από την πολιτική εξουσία κι έτσι οι δικαστές τώρα πιο θριάσκονται μόνοι τους απέναντι σε μια ανυπεράσπιστη από τα νύχια τους κοινωνία.

Κανείς ποτέ δέβαινα δεν πιστεψε ότι ήταν πραγματικός ο χωρισμός της εξουσίας σε εκτελεστική - νομοθετική - δικαστική. Στην πραγματικότητα άλλαζαν προτεραιότητα ανάλογα με την αναγκαιότητα καταστολής που υπήρχε. Πότε η ΒΟΥΛΗ, πότε η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ, πότε ο ΣΤΡΑΤΟΣ, πότε ο ΔΙΚΑΣΤΕΣ

Στην προκειμένη περίπτωση με την πολιτική συναίνεση που απαιτεί άκρη αποδοχή των επλογών της εξουσίας η προτεραιότητα δίνεται στη ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ εξουσία μιας κι αυτή απαιτεί άκρη αποδοχή των αποφάσεων της. Είναι η εξουσία συνολικά όσο πο απρόσωπη και απολιτικοποιημένη φαίνεται τόσο πο αποδεκτή και αποτελεσματική ότι είναι.

Τρόμος

Όσο περισσότερο διευρύνονται οι νόμοι καλύπτοντας κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα τόσο περισσότερη περιορίζεται η ατομική ελευθερία. Αυτό το γνωρίζουν και οι δικαστές και τα κόμματα. Γ' αυτό πολύ πριν τις εκτελέστες των δικαστών και του Μπακογιάννη από την -17 Νοέμβρη- επεξεργάζονται σχέδια νόμου βάσει των οποίων θα υλοποιήσουν το πρόγραμμα της απόλυτης κυριαρχίας. Με πρόφαση την τρομοκρατία - που ας σημειωθεί είναι παγκόσμιας η αιχμή των δόρατος για τους δυτικούς κεραλοκράτες - προσπαθούν να ενδυναμώσουν την «Δικαιοσύνη» για να επιτεθεί με καλύτερα όπλα στην

κοινωνία. Προσφέρουν στους μπούσους και στους δικαστές ΟΛΟΚΛΗΡΗ την κοινωνία ανθαλάσση θεοφραστόντας το λεγόμενο ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ. Αυτό στην αιλη γλώσσα σημαίνει καινούργιες σκευωρίες, καταστολή, παρακολούθηση, κοριούς και ότι άλλο διαθέτει το κράτος όταν επιτίθεται. Δείγμα αυτού του νομοσχέδιου που προτίνουν οι δεξιοί διαχειριστές είναι αυτό που επεξεργάζονταν η Ομάδα Κοινοβουλευτικού Ελέγχου της Νέας Δημοκρατίας και δια στόματα του βουλευτή ΚΡΙΚΟΥ. Έλεγε ανάμεσα στα άλλα: «Είναι απολύτως αναγκαίο να κτυπηθούν -οι αναρχικοί- ανελέγητα από τις αυτονομικές αρχές για να ακκλεψουν μακροπρόθεσμα παντελώς. Πρός τούτο απαιτείται σελ. 2

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ: ΕΝΑ ΑΦΟΓΟ ΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΤΥΓΝΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΟΦΙΜΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

·Ο μπεριαλισμός το τελευταίο στάδιο των καπιταλισμού· Λένιν.

Αυτή η αλλαζονική διαπίστωση του Κομισάριου Απορρήτου Ρώσου, στηρίχθηκε στο απόφθεγμα γνώσης που είχε αντλήσει μέσα από την ανάλυση του Μαρξιστικού δόγματος των «νόμων» που «διέπουν» την παγκόσμια ιστορία. Νόμων που επιδιώκουν να καταργήσουν την ιστορία σαν τέτοια, μιά και τα πάντα μπορούν να «ερμηνευτούν» μ' αυτήν. Αυτή λοιπόν η διαπίστωση μαζί με τόσα άλλα διδάγματα του μεγάλου συγκιτάτορα, προστέθηκε κοντά στα πενταετή προγράμματα οικοιαντρούμενης της παραγωγής, στο διεθνιστικό ρόλο της Σοβιετικής Ένωσης για την εδραίωση της παγκόσμιας επανάστασης, στην νίκη του προλεταριάτου σαν κινητήρια δύναμη της ιστορίας, στην εξάλειψη της εκμετάλλευσης του ανθρώπου μόχθου, στο κομμουνισμό. Που για όλα αυτά, τα αντίκτυπα των ιστορικών γεγονότων μας κατέδειχαν για πρώτη φορά, την αστοχία του αλάθητου της Μαρξιστικής ιδεολογίας, όπως και κάθε ιδεολογίας, στην προσφορά της για τη «ωτεριά» του ανθρώπου.

Ο μπεριαλισμός όχι μόνο δεν ήταν το τελευταίο στάδιο των καπιταλισμού, όχι μόνο δεν κατέρρευσε στη κρίση της αποκιοκρατίας του, αλλά μπροστεί όπως μπορούσε και μπορεί να ξεπερνά κάθε φορά τις «εποχιακές» του κρίσεις, αφομοιώνοντας τα ίδια τα στοιχεία της άρνησής του, λειτουργώντας με τις ίδιες πειθαρχίες της. Ήτοι εδώ και αρκετές δεκαετίες έχουμε την εμφάνιση μας νέας μορφής μπεριαλισμού, ενός περιεχομένου αποκλειστικά οικονομικής κυριαρχίας που εμπεριέχει και όλες τις προηγούμενες ιστορικές της εκφάνσεις: τη γνωστή δηλαδή δραστηριότητα των πολυεθνικών τράστ και διεθνών τραπέζων με όλες τις πολιτικές, πολιτιστικές, κοινωνικές και στρατιωτικές συνέπειες της.

Σ' αυτό το άρθρο θα γίνει μια ειδική αναφορά στον μπεριαλιστικό ρόλο της Παγκόσμιας Τράπεζας για τη συμβολή της στη καταλήστευση και υπερεκμετάλλευση των χωρών του λεγόμενου τρίτου κόσμου, καθώς και μερικά ενδεικτικά στοιχεία που αφορούν τις καταστροφικές προεκτάσεις που έχει μια τέτοια εκμετάλλευση στα οικοσυστήματα αυτών των χωρών.

Η Παγκόσμια Τράπεζα, ένα άφογο δείγμα της στυγνότητας του διεθνοποιημένου καπιταλισμού.

Η Παγκόσμια Τράπεζα είναι ένας «οργανισμός» με κύριους μετόχους τα μονοπάλια, μεγαλοεπιχειρήσεις ή θυγατρικές αυτών των επιχειρήσεων, καθώς και άλλες γνωστές Τράπεζες που εδρεύουν τις Η.Π.Α., τον Καναδά και την δυτική Ευρώπη. Δηλαδή ένα γνήσιο όντρο της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Αυτός λοιπόν ο τεράστιος κεφαλαιοκρατικός «οργανισμός» δημιουργήθηκε μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο για την οικονομική ενίσχυση και ανόρθωση της Ευρώπης. Τις τελευταίες όμως δεκαετίες ο κυριότερος στόχος διαχείρισης των κεφαλαίων, βρίσκεται στη δανειοδότηση τριτοκομικών και αναπτυσσόμενων χωρών. Αυτές ακριβώς οι επιχορηγήσεις διακρίνουν και τη συγκεκριμένη πολιτική της Π.Τ.

Πρώτες στη δανειοδότηση λίστα βρίσκονται χώρες όπως το Πακιστάν, η Νότια Κορέα, η Τουρκία και η Κίνη, που μετά το πραξικόπεμπτο του 1973, είναι κράτη γνωστά για τον ολοκληρωτισμό και την αυταρχικότητα των καθεστώτων τους.

Η Π.Τ. έχει 142 χώρες μέλη, όπου δέσμευτα οι περιο-

σύτερες απ' αυτές είναι πελάτες της. Μόνο τη δεκαετία '79-'89 έχει χρηματοδοτήσει πάνω από 50 έργα μεγάλης έκτασης στις υπανάπτυκτες χώρες με σκοπό την οικονομική τους «ανόρθωση». Από την εξέταση όμως αυτών των έργων χαρακτηρίζεται και το «είδος» της λεγόμενης «βοήθειας». Κατ' αρχήν η Π.Τ. είναι αυτή που αποφασίζει και επλέγει τους στόχους των έργων και όχι η ντόπια κυβέρνηση, η οποία εκτελεί τα προγράμματα. Η χρηματοδότηση γίνεται αποκλειστικά σε έργα κέρδους για την εγκατάσταση πολυεθνικών ή μονάδων υποστηρίξεων που βοηθούν την λειτουργία τους και όχι για κάποια αναγκαία, ίσως για παράδειγμα, νοοσφορεία που θα αντιμετωπίζειν το ούπο πρόβλημα θνητομόρτιτας, και θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν το χαρακτηρισμό της βοήθειας προς ανόρθωση. Η πολιτική τακτική όμως της Π.Τ. δεν μιλά μόνο για «οικονομική ανάπτυξη», αλλά και για «προσαρμογή». Από το 1980 δίνονται δάνεια -συνθετικής προσαρμογής-, όπως λέγονται, δηλαδή δάνεια που είναι διαθέσιμα σε χώρες για ανάπτυξη σε μια κατεύθυνση την οποία θα αποφασίζεται άμεσα από αυτή την Τράπεζα, (τίποις άλλο από τη γνωστή μπεριαλιστική τακτική εκσυγχρονισμένη, εκμεταλλευτικότερη και τεχνοκρατικότερη απ' αυτή της αποκιοκρατίας).

Από τη δράση της Π.Τ.

Έτσι η Βραζιλία στις ζουγκλές του Αμαζονίου. Εκεί έχουν λεηλατηθεί και ερημωθεί δάση για τη κατασκευή ενός γιγαντιαίου δρόμου που θα διασχίζει ολόκληρη τη χώρα κατά μήκος. Τη κατασκευή αυτού του δρόμου διαδέχεται η οικοδόμηση σπιτιών και συνοικισμών -πάντα τον έλεγχο πάντα της Π.Τ.- με αποτέλεσμα να λεηλατούνται ακόμη μεγαλύτερες εκτάσεις δασών, τα οποία δεν αναπληρώνονται σαν τέτοια οικοσυστήματα με κανέναν τρόπο. Δεν πρόκειται μονάχα όμως για την οικολογική καταστροφή αλλά και για μια άλλη άγνωστη φυλετική καταστροφή. Πάνω από πέντε με έξι φυλές κάθε χρόνο εξοντώνονται ή αφανίζονται σαν κοινότητες και μαζί τους εκατοντάδες ειδή ζώων και πανίδας. Είσι αυτοί οι ιθαγενείς με τον τρόπο τους, αν και καθυστερημένα ζουν την «ανακάλυψη της Αμερικής» σε νέα έκδοση, ο καπιταλισμός δεν έχει σε τίποτα να ζηλέψει από τη θηροδία των τυχοδικών του Κολόμβου του Κορτέζ και των Ιεραποστόλων του 15ου αιώνα. Μια σημαντική σημάνση είναι ότι από τη δάση του Αμαζονίου παράγεται το 50% του συνολικού οξυγόνου στον πλανήτη,

καθώς και εξαρτώνται οι βροχοπτώσεις σε παγκόσμια κλίματα.

Υπάρχουν όμως κι άλλα παραδείγματα πιό επιδρομικών πρωτοβουλιών.

Αμαζόνιος και Mak Ντόναλτς

Η γνωστή πολυεθνική εταιρία Φαστ-Φούντ Μακ Ντόναλτς, έχει αναπτύξει τη σημαντικότερη ίσως καταστροφική δραστηριότητα στη περιοχή της ζουγκλάς του Αμαζονίου. Υπολογίζεται ότι κάθε μέρα κόβει 30.000 εκτάρια δασικής έκτασης, ενώ η ίδια πολυεθνική κάθε χρόνο σε παρόμοια έργα της σε Αφρική και Ασία καταστρέφει δασική έκταση ίση μ' αυτή της Βρετανίας. Η αποκομιδόμενη ζυλεία χρησιμοποιείται κατά κύριο λόγο στη παραγωγή χαρτοπολυτών, προκειμένου η εν λόγω επιφύλαξη να ικανοποιήσει τις ανάγκες της σε ειδή χάρτινης συσκευασίας (με άλλα λόγια παραγωγή χαρτιού περιτυλίγματος χάρη μπουκέρ). Οι τεράστιες εκτάσεις που αποφλώνονται χρησιμοποιούνται σαν δοσκότοποι για την κατανάλωση χιλιάδων τόνων κρέατος, πάλι για τις ανάγκες της Μακ Ντόναλτς, την ίδια στιγμή που οι πληθυσμοί των αντίστοιχων περιοχών πεθαίνουν από υποστήριξη. Σ' αυτή δέδασα τη καταλήστευση θα ήταν αδύνατον να μην υπάρχει και ρόλος για τους πληρωμένους δολοφόνους, τους ιδιωτικούς στρατούς, διαφορετικά, αυτών των φιλόποικων ιδρυμάτων. Έτσι στα πρόδυτα της εξόντωσης δεν βρίσκονται μονάχα τα ζώα, δάση και ινδιάνικες φυλές, αλλά και κάθε μορφή αντιστάσεως που μπίνει ουσιαστικό εμπόδιο στα ληστρικά - εγκληματικά σχέδια τους, δηλαδή στα σχέδια της Π.Τ.. Εδώ και αρκετό καιρό χαρακτηριστικές περιπτώσεις αυτής της κατάστασης είναι οι πολιτικές δολοφονίες και ένα πλήθος άλλες ενέργειες τρομοκρατησης, όπως αυτή της γνωστής δολοφονίας του αριστερού βουλευτή Τσίκο Μέντες.

Για τους χυμούς της Κόκα-Κόλα

Ένα υποκατάστημα της Κόκα-Κόλα η Minute Maid 3 χρόνια πριν αγόρασε 80.000 εκτάρια ζουγκλάς στη Μπεζίλε, πρωτεύουσα της Βρετανικής Ονδούρας της Κεντρικής Αμερικής, δηλ. πάνω από συν. σελ. 14

ΥΠΑΡΞΗ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Ποιο λόγο θα μπορούσαμε να αινάζουμε έτσι ώστε να είναι ικανός από την μία πλευρά να μήν ενωματωθεί από το σύστημα και από την άλλη να προσφέρει στους ανθρώπους, φυσικά στους εκμεταλλευόμενους ανθρώπους όλα αυτά τα οποία προσδοκούν και έχουν ανάγκη; Ερώτημα που η απάντηση του δύσκολα θα μπορούσε να εντοπιστεί.

Και αυτό γιατί όσο σχετικά εύκολος είναι ο εντοπισμός και η περιγραφή των συνθηκών της κοινωνικής εκμετάλλευσης καθώς και το πώς αυτές επηρέουν στους ανθρώπους, όλο τόσο είναι δύσκολη η μεταστροφή αυτών των τελευταίων έτσι ώστε να πειστούν να ανατρέψουν ή ακόμη και να μετασχηματίσουν τις κατεστημένες δομές μέσα στις οποίες έχουν συνηθίσει και στις οποίες αισθάνονται ασφαλείς και ευχαριστημένοι.

Γιατί ουσιαστικά η «αξία» αυτού του ΛΟΓΟΥ δρίσκεται στην ικανότητα του να μπορεί, δίνοντας τα απαραίτητα στοιχεία στους ανθρώπους, να τους υποκινήσει σαν άτομα αλλά και συλλογικά ώστε να προσποθήσουν να αλλάξουν τον κόσμο που τους κυριαρχεί, οπωδήποτε όμως μέσα στην βιολογική διάρκεια της ζωής τους.

Κατά την άποψη μας σε πολύ γενικές γραμμές ο επαναστατικός ΛΟΓΟΣ, γιατί περί αυτού πρόκειται, νοείται σαν τέτοιος μόνο στον βαθρό που μπορεί:

a) Να απαντήσει με σαφήνεια στο ερώτημα του πώς θα πραγματοποιηθεί η μετάβαση πρός την άλλη κοινωνία.

b) Να ικανοποιήσει με τους όρους της ύπαρξης των ανθρώπων, σαν άτομο αλλά και σαν σύννολο, μέσα από την απάντηση στο πρώτο ερώτημα.

γ) Με την επιλογή της όποιας μορφής κοινωνικού αγώνα να πείσει τους ανθρώπους.

Βέβαια ο επαναστατικός ΛΟΓΟΣ θα πρέπει να είναι ένας κατ'εξοχήν κριτικός ΛΟΓΟΣ που θα αποδεικνύει με σαφήνεια την εκμεταλλευτική μορφή του υπάρχοντος κοινωνικού ουσιτημάτου έτσι ώστε μέσα από την ανάδειξη της αναγκαιότητας της κοινωνικής αλλαγής να μπορεί να δώσει την απάντηση στην πρώτη ερώτηση. Που αυ-

τό σημαίνει ουσιαστικά –και εφ' όσον βέβαια η εκμετάλλευση είναι δεδομένη, που για εράς βέβαια είναι– να δοθεί η απάντηση στο ερώτημα: μεταρρύθμιση ή επανάσταση για την επιτευξη της νέας κοινωνίας; Δηλαδή μετασχηματισμός της υπάρχουσας ή υπέρβαση και ανατροπή της, για να χρησιμοποιήσουμε πιό σύγχρονους όρους. Και αυτή ή απάντηση θα λέγαμε πώς θα μπορούσε να δοθεί όχι με ιδιαίτερη δυσκολία όπως θα δούμε σε επόμενα κείμενά μας.

Τα ανυπέρβλητα εμπόδια αρχίζουν από το σημείο σκείνο που θα πρέπει ο Επαναστατικός ΛΟΓΟΣ να πείσει τους ανθρώπους. Που σημαίνει αυτό ότι θα πρέπει ουσιαστικά να τους πείσει ώστε να καταστρέψουν την αλλοτρίωση, την πνευματική και σωματική δηλαδή παραμόρφωση που υφίστανται από την πρώτη σχέδιο στιγμή της ζωής τους. Να τους πείσει να ανοίξουν την πόλη των επιθυμιών που έχουν σχέση με την ύπαρξη, κλείνοντας αυτήν των επιθυμιών που έχουν σχέση με την εκμετάλλευση τους.

Γιατί άσχετα από το εάν οι άνθρωποι βιώνουν καθημερινά την αδικία, την φτώχεια των επιθυμιών, την απάτη των ψευτοαναγκών της κατανάλωσης, δηλαδή υπάρχουν θεωρητικά εν δυνάμει κάθε στιγμή λόγοι για να πειστούν, εν τούτοις το σπάσιμο των δεσμών που η εξουσιαστική κοινωνία τους επιβάλλει είναι μια ιδιαίτερη δύσκολη υπόθεση. Δηλαδή η τρίτη διαπίστωση θα ισχύσει εφ' όσον η επλογή της μορφής του κοινωνικού αγώνα κατωρθώσει να δώσει στους ανθρώπους την δυνατότητα να κατανοήσουν από τα βάθη του είναι τους τα κύρια χαρακτηριστικά τους, κορυφαίο δέδιαινα των οποίων είναι η μοναδικότητα της ζωής τους.

Ετοιμος στον κοινωνικό στίδο δεν θα πρέπει να είναι μόνο ο οκοπές, η απόμακρη ουτοπία, όπως είναι για τις περιοστέρες κοινωνικές θεωρίες και πρακτικές, αλλά και το κύριο μέσο διεξαγωγής του κοινωνικού αγώνα. Ακόμα θα πρέπει να είναι η τακτική, η στρατηγική για την καταστροφή του αλλοεριωμένου ανθρώπου, του σύγχρονου δούλου.

Το τι μπορεί να κάνει λοιπόν η ύπαρξη ώστε να δικαιολογήση την μοναδική και πεπερασμένη εμφάνιση της στον κόσμο είναι ουσιαστικά η ερμηνεία της δεύτερης παραμέτρου για τον επαναστατικό λόγο. Η ικανοποίηση με δρόμου ύπαρξης σημαίνει αυτό ακριβώς. Γιατί εκτός ότι θέτει έμμεσα δέδιαινα, τα παντούνα αναπότητα ερωτήματα του τι είναι ο κόσμος και ο ανθρώπος, καθορίζει επί πλέον και την «θητική» των ανθρώπων πράξεων, την νομιμότητα με δρόμους ύπαρξης των κοινωνικών αγώνων. Επί πλέον βοηθάει στην απάντηση του πρώτου ερωτήματος. Γιατί όπως και να το κάνουμε η αντίθεση στο σύστημα με ριζικό, συγκρυπωσιακό, εχθρικό τρόπο, όπως προτείνει η ρήξη, η Επανασταση, σημαίνει υπαρξιακές και φιλοσοφικές ερμηνείες και συμπεριφορές που είναι εκ διαμέτρου αντίθετες από αυτές της συναίνεσης και της ανακωχής που προτείνει η μεταρρύθμιση και ο εκσυγχρονισμός της διαχείρισης του συστήματος.

Ετοιμος το να θελήση το άτομο να αλλάξει το κοινωνικό σύστημα που τον περιβάλλει είναι η σοβαρότερη υποχρέωση προς την ύπαρξή του. Και αυτό γιατί μόνο έτσι μπορεί να της προσφέρει όσα η ιδιαίτερητα της ζωής επιβάλλει. Γιατί όσο είναι αλήθεια πως ο κάθε ανθρώπος είναι μία κυριαρχητική και αυτόνομη οντότητα με τεράστιες δυνατότητες αυτοδιάθεσης, υποχρεωμένος μόνο απέναντι στον εαυτό του, όλο τόσο είναι αλήθεια πως καταλαβαίνει την ύπαρξή του, την ουσία της ζωής του, μόνο σε σχέση με τους άλλους. Απολαμβάνει ή όχι μόνο και εφ' όσον η κοινωνία δεν τον εξουσιάζει, δεν τον εκμεταλλεύεται γενικότερα.

Για την ύπαρξη η κοινωνία θα πρέπει να είναι λοιπόν ο πρώτος παράγοντας που θα πρέπει να ρυθμίσει όταν «ρίχνεται» στον κόσμο. Και αυτό είναι όχι, μόνο μια υποχρέωση της, όχι κάποια θητική και μεταφυσική αναγκαιότητα, αλλά η απαραίτητη συνθήκη για την επιβεβαιωσή της. Ενδιαφέρομενη για την αλλαγή της κοινωνίας θα μπορεί να κατακτήσει την πνευματική και σωματική της μορφοποίηση, ξεπερνώντας τους φόδους του

αδυσώπητου πεπρωμένου της. Ειτα λοιπόν ο επαναστατικός λόγος θα πρέπει να συνδέεται άμεσα με την έννοια της ύπαρξης για να μπορούν να ισχύσουν οι παραδοχές μας. Και θα έχει αξία εφ' όσον θα κατορθώνει να ικανοποιεί τις επιθυμίες, τις ανάγκες, τα ονειρά, με τους δρόμους που τα βάζουν οι υπάρξεις. Θά κατορθώνει να προκαλεί τελικά «την αβάστακτη ελαφρότητα του είναι» που τον περιβάλλει.

Θα πρέπει λοιπόν να είναι αποτελεσματικός μέσα στο «ώρα», μέσα στην στιγμή της κάθε ζωής για να μπορούμε να ισχυριστούμε ότι έχει επαναστατικό χαρακτήρα αλλιώς τις αξίες θα έχει για τον καθένα μας μια μελλοντική ουτοπία που θα μας προτείνει κάποιος επαναστατικός λόγος και θα μας προτρέπει να αγωνιζόμαστε για αυτήν, διαν για να την απολαύσουμε θα πρέπει ίσως να ζήσουμε αιώνια;

Όπως όμως γίνεται αμέσως κατανοτό ο επαναστατικός λόγος για να μπορεί να ικανοποιήσει την κάθε ύπαρξη και σύμφωνα με τις ιδιαίτερες ανάγκες και επιθυμίες της κάθε μάς ξεχωριστά, κατορθώνοντας δε να διατηρήσει την συνεκτικότητα, την πειστικότητα, την αποτελεσματικότητα που είναι αναγκαία να έχει, πρέπει νά είναι τόσο πολύπλοκος και απέραντος φιλοσοφικά, ιδεολογικά και λοιπά που γίνεται δυστυχώς μια πολύ δύσκολη υπόθεση. Πάνω προς τα έκει θα πρέπει να κατευθύνει τις προσθετικές του και μέσα από αυτές τις προοπτικές να επιλέγει τα μέσα του. Γιατί μόνο έτσι θα έχει και πιθανότερες να ικανοποιήσει τις παραδοχές μας.

Τελικά, όπως θα διαπιστώσουμε διεξοδικά σε επόμενα κείμενά μας, ο ανθρώπος θα πρέπει να είναι το μόνο κίνητρο που γύρω του θα πρέπει να πειστούρεται ο επαναστατικός λόγος, αν δέλουμε να νοήσουμε αυτός πραγματικά σαν τέτοιος. Που σημαίνει αυτό πως θα πρέπει να μην είναι μια ιδεολογία, ένας δογματισμός, μια φόρμα ή ένα σχήμα, αλλά πολύ απλά η δύναμη εκείνη που θα αμφισσήσει το υπάρχον σύστημα, που θα πείθει, που θα ικανοποιεί τις επιθυμίες και τις ανάγκες,

ΕΣΣΔ

Ζητώντας την κατάργηση του Ανώτατου Σοβιέτ, ο Αναρχικός στην Ρωσία και στην Ουκρανία έχουν αρχίσει να οργανώνονται και τελευταία πήραν μέρος σε μια τεράστια διαδήλωση στη Μόσχα. Η μαυροκόκκινη σημαία κυράπτει και πάλι μετά από εβδομήντα χρόνια, και ξανακούστηκε το σύνθημα «Ολη η εξουσία στα σοβιέτ».

Οι αναρχικοί που πήραν μέρος στην διαδήλωση είναι μέλη της Συνομοσπονδίας Αναρχοουνδικαλιστών (K.A.S.). Η Συνομοσπονδία ιδρύθηκε πρίν λίγους μήνες από αναρχικούς από διάφορα μέρη της Σοβιετικής Ενωσης που συναντήθηκαν στην Μόσχα σε μυστική σύσκεψη.

Η Συνομοσπονδία έχει μέλη στο Λένινγκραντ, Ιρκούτσκ, Καζάν, Κοζμόπολη, Χάρκοβο, Ρυάζαν και στην Μόσχα.

Συνέργαζεται με το ανεξάρτητο εργατικό συνδικάτο SMOM και έχει μέλη σε διάφορους τομείς της παραγωγής και ειδικά στην εκπαίδευση.

Εκδίδει την εφημερίδα OBSJINA (Άδελφότητα) και ελπίζει σύντομα να επανακυλοφορήσει την GOLOS TRUDA την παλιά εφημερίδα των Ρώσων Αναρχοουνδικαλιστών.

Επίσης σκοπεύει να οργανώσει δημόσια εκδήλωση για τα εκατό χρόνια από την γέννηση του Νέστορα Μαχνό.

Έχει ήδη αποκτήσει επαφές με αναρχικές ομάδες της Δυτικής Ευρώπης και στην σύσκεψη της Μόσχας παραβρέθηκε εκπρόσωπος των Δανών Αναρχοουνδικαλιστών.

Τότε ενδιαφέρον σχετικά με τον αναρχισμό στην Σοβιετική Ενωση έχει αυξηθεί πολύ τον τελευταίο καιρό ακόμα και στα επίσημα περιοδικά.

Η «Σοβιετική Κουλτούρα» δημιούργησε ένα πολύ καλό κείμενο για τον Κροπότκιν που μάλιστα επαναδημόσιεύτηκε στην Διεθνή έκδοση της Πράβδα και η «Λογοτεχνική Επιθεώρηση» ένα κείμενο για τον Νέστορα Μαχνό, τον Ουκρανό αναρχικό επαναστάτη.

Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Η συμμαχία των Σοσιαλ-δημοκρατών με τους Πράσινους που είναι κυβέρνηση στο Δ. Βερολίνο αποφάσισε να διώξει τους καταληψίες από τις συνοικίες Κρούζμπεργκ και Σόενμπεργκ. Ετοιμάζονται από τα MAT των σοσιαλπράσινων οι καταληψίες είχαν να αντ-

μετωπίσουν και την ιδεολογική επίθεση των γελοίων πρώην αριστεριστών που έγινε στό όνομα της «προστασίας του περιβάλλοντος»!!!).

Οι καταληψίες αντιστάθηκαν κινητοποιώντας την «Δύναμη Άλφα» (Ομάδα προστασίας των καταληψεών) που συγκρούστηκε με τα σοσιαλπράσινα MAT μετατρέποντας τις συνοικίες

σε πεδίο μάχης, κάπι που οι Πράσινοι πολιτικάντες θεωρήσαν σαν «κήρυξη Πολέμου» ενάντια στους αναρχικούς και στους καταληψίες (Στο όνομα της «προστασίας του περιβάλλοντος» φυσικά).

Είναι πολλά τα μηνύματα που έρχονται τον τελευταίο καιρό από την Δ. Γερμανία αλλά και από άλλες χώρες όπου υπάρχει ισχυρό Πρά-

στον κίνημα και τα μηνύματα αυτά δείχνουν πως οι «Οικολόγοι» παίρνουν άριστα στις εξετάσεις που δείνουν στα αφεντικά.

Είναι πράγματα μά «σοβαρή» πολιτική δύναμη που μπορεί να αναλάβει θαυμάσια το έργο της εξυγείανσης του Κεφάλου.

Αν χρειαστεί μάλιστα θα «κηρύξει πόλεμο» ενάντια σε αναρχικούς, καταληψίες και άλλους που «δεν σέβονται το περιβάλλον» τόσο όσο το σέβονται π.χ. τα MAT.

ΟΥΓΓΑΡΙΑ

Η «Αυτονομία», η αναρχική ομάδα της Ουγγαρίας κατώρθωσε να δημιουργήσῃ πυρήνες και σε άλλες πόλεις εκτός από την Βουδαπέστη. Είναι από τις ιδρυτικές ομάδες του ανεξάρτητου συνδικάτου «Εργατική Αλληλεγγύη» και σκοπεύει σύντομα να εκδώσει δική της εφημερίδα καθώς και θεωρητικά κείμενα.

ΙΝΔΙΑ

Από τον Απρίλιο του 86 οι Ακάτοικοι του Μπαλιαπάλ στην Ορίσσα της Ινδίας έχει αποκρύψει με επιτυχία τα σχέδια του κράτους να εγκαταστήσει εκεί βάση πυραύλων. Για να γίνει αυτό η Ινδική κυβέρνηση θα πρέπει να διώξει από τα σπίτια τους 100.000 ανθρώπους. Ο κόσμος έχει οργανώσει την αντίσταση του.

Φυλάκια έχουν στηθεί σε διάφορα σημεία για να δοθεί το σύνθημα του συναγερμού σε περίπτωση εισβολής των μπάσων στήν περιοχή και ολοι οι δρόμοι έχουν αποκλειστεί με οδοφράγματα.

Τον Μάιο του 88 χιλιάδες διαδηλωτές σταράτησαν φάλαγγα οχημάτων και συγκρούστηκαν με 5.000 οπλισμένους αστυνομικούς που προσπάθησαν να μπούν στην περιοχή.

Ο κόσμος είναι ώστε πολύ αποφασισμένος να αντισταθεί ώστε κάτοικοι του Μπαλιαπάλ εχουν οργανώσει και οράδα αυτοκτονίας για να σταράτησουν την κατασκευή της βάσης.

Για τον Νίκο Τσουβαλάκη

Στις 19 Αυγούστου 1977, ο αδελφοί Νικόλαος και Θεόδωρος Τσουβαλάκης αποπειρώνται να ληστέψουν τη Γενική Τράπεζα Ελλάδας στη Νίκαια.

Μετά από περιπέτειαδρη καταδίωξη συλλαμβάνονται από την αστυνομία, αφού πρώτα ανταλλάχτηκαν πυροβολισμοί. Προφυλακίζονται στις φυλακές Κορυδαλλού.

Παραμένουν υπόδικοι επί 20 συνεχείς μήνες και σ'όλο αυτό το διάστημα παραβιάζονται όλα τα ανθρώπινα και συνταγματικά των δικαιώματα. Στις 8-1-79 αρχίζει η δίκη τους στο Μικτό Οργώτο Πειραιά.

Μετά από αλλεπάλληλες διακοπές στις 10-3-79 καταδίκονται σε 21 χρόνια ο Νίκος και 7 ο Θεόδωρος.

Εκτοτε τους μετάγουν σε διαφορετικές φυλακές της χώρας επί 5 χρόνια. Όλο αυτό το διάστημα φωνάζουν για τις απάνθρωπες, βάρβαρες και εξευτελιστικές συνθήκες κράτησης.

Αυτό βέβαια το πληρώνουν ακριβά. Ο Θεόδωρος γυρνάει 16 φυλακές της χώρας, περνώντας 2 φορές

από το Νταχάου της Κέρκυρας σε πλήρη απομόνωση για 1 χρόνο. Τα ίδια και ο Νίκος.

Το Μάιο του 82 σε μια απεργία πείνας 30 ημέρων ο Θεόδωρος αποφυλακίζεται με τα 2-3 της ποινής. Ο Νίκος συνεχίζει μέχρι τώρα να εκτίει την ποινή του.

Αυτή τη στιγμή βρίσκεται στην 50ή μέρα απεργίας πείνας απαντώντας και αυτός με τη σειρά του την αποφυλακίση του. Πρόσφατα το Συμβούλιο Πλημμελεοδικών Πατρών απέρριψε το αίτημά του επειδή δεν έγινε χαριές. Ο Νίκος συνεχίζει την απεργία έως ότου αποφυλακιστεί. Σαντό τον συμπαραστέκονται όλοι οι κρατούμενοι στις φυλακές Πάτρας και Κορυδαλλού. Τον έχει επισκεφτεί 2 φορές ο γ.γ του Υπουργείου Δικαιοσύνης Α. Ρουπακιώτης και τον έχει διαβεβαίωσει για τη συμπαράστασή του. Με δεδομένη την ευαθησία της κοινής γνώμης στο αίτημά του και με τη συμπαράστασή οράδων και ατόμων, ελπίζει να αποφυλακιστεί. Για μία ακόμη φορά κάνει έκκληση να του συμπαρασταθούμε.

